

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή Ε' Λουκά – Α' Κορ. 12,27-13,8 (1/11/2015)

Ανωτέρα πάντων η αγάπη

Στο σημερινό Αποστολικό ανάγνωσμα, αγαπητοί μου αδελφοί, ο Απόστολος Παύλος χαρακτηρίζει τους Χριστιανούς μέλη του Σώματος του Χριστού. Και για να δείξει την αλληλεπίδραση του ενός μέλους πάνω στο άλλο, όσο και την αλληλεξάρτησή τους, λίγους στίχους πριν, αναφέρει το παράδειγμα της συνύπαρξης και συνεργασίας των μελών του ανθρώπινου σώματος, μεταξύ των οποίων παρατηρείται θαυμαστή αρμονία και εκατέρωθεν σεβασμός. Κατά τον ίδιο τρόπο, ο Παύλος ομιλεί για την οφειλόμενη συνύπαρξη και συνεργασία των μελών του Σώματος του Χριστού, όλων ημών δηλ. που συναπαρτίζουμε την Εκκλησία κι έχουμε προικιστεί από τον Θεό με διαφορετικά χαρίσματα, που συνιστούν το όλον, έχουμε ο καθένας τον δικό του ρόλο και συνθέτουμε το ζωντανό εκκλ/κό γεγονός μέσα στον χρόνο.

Σύμφωνα με τον κορυφαίο των Αποστόλων, ο Θεός άλλους κατέστησε Αποστόλους, άλλους προφήτες, άλλους διδασκάλους, σε άλλους χάρισε θαυματουργικές δυνάμεις, άλλους προίκισε με τον ζήλο της φιλανθρωπίας, σε άλλους έδωσε διοικητικές ικανότητες, σε άλλους το χάρισμα της γλωσσομαθείας. Δεν είναι όλοι απόστολοι ή προφήτες ή διδάσκαλοι ή θαυματουργοί ή γλωσσομαθείς. Ο καθένας έχει το δικό του χάρισμα και οφείλει να βρίσκεται σε αρμονική σχέση με τον άλλο, για να συνθέτουν από κοινού το τέλειο Σώμα του Χριστού, την Εκκλησία.

Στο σημείο αυτό, όμως, ο Παύλος ζητεί από τους Χριστιανούς να μην επαναπαύονται στα χαρίσματα που έχουν, αλλά να επιζητούν εκείνο τον δρόμο, μέσα από τον οποίο τα χαρίσματα λαμβάνουν αληθινό νόημα και καθίστανται σωτήρια και ευεργετικά και για τους φορείς τους και για τους άλλους. Ο δρόμος αυτός είναι η αγάπη. Αν δεν υπάρχει η αγάπη, τα χαρίσματα δεν έχουν αξία, μετατρέπονται σε μέσα αυτοεγκλωβισμού και αυτοκαταστροφής. Ο τρόπος με τον οποίο ο Παύλος περιγράφει την αγάπη είναι εκπληκτικός, είναι υμνολογικός. Ίσως και να μην υπάρχει στην ιστορία πληρέστερη περιγραφή και ανάλυση του περιεχομένου της αγάπης, όπως αυτός, ο Παύλειος τρόπος, μέσα σε λίγες μόνο γραμμές: «Αν ομιλώ όλες τις ανθρώπινες και αγγελικές γλώσσες, αλλά δεν έχω αγάπη, είμαι ένα ευτελές μέταλλο, που απλώς θορυβεί. Κι αν κατέχω όλη τη σοφία του κόσμου, αλλά δεν έχω αγάπη, δεν είμαι τίποτα. Κι αν μοιράσω την περιουσία μου στους πτωχούς και φθάσω στο μαρτύριο, αλλά δεν έχω αγάπη, δεν ωφελούμαι σε τίποτα. Η αγάπη είναι μακρόθυμη, είναι ευμενής, δε ζηλεύει, δεν καυχάται, δεν είναι υπερήφανη, δεν κάνει ασχήμιες, δεν είναι ιδιοτελής, δεν ερεθίζεται, δε σχεδιάζει το κακό, δε χαίρεται με

το κακό, αλλά με την αλήθεια. Η αγάπη όλα τα ανέχεται, τα πιστεύει, ελπίζει για όλα, υπομένει τα πάντα, θα υπάρχει πάντα».

Πάνω απ' όλα τα χαρίσματα, λοιπόν, είναι η αγάπη! Όλοι ομιλούν γι' αυτήν· και οι Χριστιανοί και οι κοσμικοί. Μόνο που οι μεν δίδουν στην αγάπη διαφορετικό περιεχόμενο από τους δε. Λέγει ο αείμνηστος γέρων Μωυσής ο Αγιορείτης ότι «η κατά Χριστόν αγάπη είναι πάντα το λάδι για τις πληγές». Λειτουργεί θεραπευτικά, ανακουφίζει τον άνθρωπο, απαλύνει τον πόνο, προσφέρει χαρά και ελπίδα. «Η Χριστιανική αγάπη γνωρίζει να τολμά, να θυσιάζεται, να χαίρεται, να υπομένει». Περιέχει δηλ. τα ιδιώματα της αγάπης του Χριστού για τον κόσμο, που δεν περιορίστηκε σε ωραιολογίες και ευχολόγια, αλλά εξελίχθηκε σε απόλυτη κένωση και θυσιαστικό δόσιμο, μέχρις αίματος! Αντίθετα, συνεχίζει ο π. Μωυσής, «η κοσμική αγάπη, που ενέχει, συνήθως, το συμφέρον, την ανταπόδοση και την ικανοποίηση, αγριεύει τον άνθρωπο και τον οδηγεί, μερικές φορές, σε ανεξέλεγκτες καταστάσεις. Οι κυριευμένοι από την κοσμική αγάπη θέλουν μόνο να τους αγαπούν, να τους φροντίζουν, να τους προσέχουν κι όταν δε συμβαίνει αυτό, αγχώνονται». Είναι πασιδηλο γύρω μας το ιδιόμορφο πλαίσιο μέσα στο οποίο κινείται η κοσμική «αγάπη». Είναι ενέργεια περιορισμένη από την προσμονή της ανταπόδοσης και απαιτεί την διά βίου υποτέλεια εκείνου που γίνεται αποδέκτης της όποιας προσφοράς της. Στην περίπτωση αυτή, δεν ομιλούμε για αγάπη, αλλά για μία καιροσκοπική πράξη που αποβλέπει στον συναισθηματικό εκβιασμό και στη χειραγώγηση των ανθρώπων, προκαλώντας εκατέρωθεν άγχος. «Οι πιστοί της Χριστιανικής αγάπης, ομοιούμενοι με τον Θεό, την αυτοαγάπη, αγαπούν τον συνάνθρωπο και τον εαυτό τους και καταστρέφουν τον ιστό του άγχους, αφού στον Θεό δεν υπάρχει άγχος»¹.

Η έννοια της αγάπης, αγαπητοί μου, είναι βαθύτατη και υπόκειται σε διαφορετικές ερμηνείες και προσεγγίσεις, αναλόγως της σκοπιάς από την οποία την αντικρίζει κανείς, της κοσμικής ή της Χριστιανικής. Ο Απόστολος Παύλος, με τον μοναδικό και ανεπανάληπτο τρόπο της προσέγγισής της, μας προσέφερε τα φίλτρα μέσα από τα οποία φιλτράρεται η ποιότητα και η καθαρότητά της. Ο καθένας μας ας τα χρησιμοποιήσει, προκειμένου, εφόσον χρειαστεί, να απεγκλωβιστεί από την κοσμική ψευτοαγάπη και να εγκολπωθεί το ήθος και πνεύμα της αγάπης του Ιησού Χριστού. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

¹ «Άγιον Όρος και κόσμος», σελ. 133